

Kjær Rasmussen: Der er som før sagt sket en beskæring i antallet af de stillinger, som fordrer kongelig udnævnelse. Denne beskæring kan vi naturligvis erklære os tilfredse med, og da det er så sjældent, jeg har lejlighed til at takke undervisningsministeren, vil jeg gerne gøre det ved denne lejlighed, mens tid er.

I øvrigt synes vi nok, at det siger en del om systemets stivhed, at udvalget ikke har formået at skabe langt større fleksibilitet, hvad angår åremålsansættelse. Men det kan naturligvis skyldes mangel på politisk vilje. Vi har fortsat den opfattelse, at chefstillinger bør kunne besættes på åremål og gennem kollegiale valg. Det har vi sagt ved første behandling af dette forslag uden at vinde gehør for tanken.

Vi sagde jo også, at hvis man ikke turde indføre det kollegiale valg, kunne man under alle omstændigheder lave en ordning, hvorefter alle chefstillinger besattes på åremål efter den normale ansættelsesprocedure. Men også dette forslag har åbenbart været for vidtgående, og vi må så konstatere, at alt i hovedsagen er blevet ved det gamle bortset fra et par småændringer. Vi må derfor undlade at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Ministeren for statens lønnings- og pensjonsvæsen (Hastrup): Jeg vil gerne takke udvalget for grundig og saglig behandling af lovforslaget og for, at der foreligger en enstemmig betænkning, hvilket naturligvis er meget væsentligt på et område som dette.

Navnlig i relation til hr. Erik Hansen (Ålborg amt)s bemærkning om nu at nyttiggøre denne lovgivning kan jeg sige, at det er lønningsministeriets hensigt, så snart lovforslaget er gennemført af folketinget, i et cirkulære til samtlige styrelser at gøre opmærksom på lovens indhold, og det er i hvert fald min bestemte opfattelse, at der skal sættes ikke alene politisk, som hr. Kjær Rasmussen sagde, men også administrativ vilje bag udnyttelsen af den nye lovgivning og de muligheder, den indebærer.

Jeg må, som jeg sagde ved første behandling, sige til hr. Kjær Rasmussen, at jeg ikke tror, tiden er moden til kollegialt valg af chefer, hverken i styrelserne eller rundtom. Det er muligt, at det kommer ad åre, jeg tør ikke sige det; men jeg er ikke sikker på, at

det vil give os et mere retfærdigt advancementssystem end det, vi har i forvejen.

Adam Møller: Der var en enkelt af de udtalelser, det ærede medlem hr. Erik Hansen (Ålborg amt) fremsatte, der tydede på, at han havde misforstået, hvad jeg mente med det, jeg sagde. Det, jeg lægger vægt på, og som jeg ved at mange ansatte lægger vægt på, hvad enten det drejer sig om det private eller det offentlige arbejdsmarked, er de ansættelsesforhold, de pågældende har. Tryghed i ansættelsen spiller en rolle, og andre forhold i ansættelsen spiller en rolle. Men jeg ville meget nødig have, at vi i det danske samfund skulle ind på lignende forhold, som man har i andre lande både øst og vest for os, hvor tjenestemænd ikke føler sig mere forpligtet over for det samfund, der har ansat dem, end at de kaster sig ud i strejker med lammende forhold til følge for det samfund, de er ansat af. Herhjemme har vi heldigvis praktisk taget været forskånet for tjenestemandsstrejker, og jeg tror, det hænger sammen med, at vi netop har forstået at løse disse problemer på en også for de ansatte rimelig måde. Det har, så vidt jeg husker, kun været nogle få postbude og nogle enkelte lokomotivførere, der har strejket en kort overgang. Ellers har de danske tjenestemænd følt sig forpligtet til at arbejde for det samfund, som har ansat dem.

Det er de forhold, jeg gerne ville understrege ansættelsesforholdets betydning for. Derfor tror jeg, det er hensigtsmæssigt, at vi stadig væk i tjenestemandsløvgivningen ikke alene ser på statens interesse i forholdene, men også ønsker, at staten skal være en god arbejdsgiver, og prøver på her i det høje ting at varetage også de ansattes rimelige og berettigede interesser.

Erik Hansen (Ålborg amt): Jeg vil gerne sige, at jeg ikke tror, jeg havde misforstået hr. Adam Møller. Det, jeg sagde i relation til hr. Adam Møllers bemærkninger, var, at jeg ville advare imod, at man i rækken af tjenestemænd fra høj til lav ville lave ansættelsesformer, der skulle føles finere eller mere værd end andre. Jeg tror, at den bedste måde, man skaber trivsel på, er ved at gøre så lidt forskel på folk som overhovedet muligt, give dem samme tryghed, ikke placere nogen i stillinger, der føles finere end an-